

The Other Lady Vanishes

Amanda Quick

Copyright © 2018 Jayne Ann Krentz

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Doamna dispărută
Amanda Quick

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiții

Redactor: Maria Popa

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
QUICK, AMANDA

Doamna dispărută / Amanda Quick;
trad.: Andreea Șeler – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3330-9

I. Șeler, Andreea (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

AMANDA QUICK

Doamna dispărută

Traducere din limba engleză
Andreea Șeler

capitolul 1

După tipetele pacienților din Secția 4, Adelaide Blake își dădea seama că nu mai avea timp.

Renunță la căutarea cheii de la fișet și se postă în cadrul ușii biroului de mici dimensiuni. Nu îndrâznește să aprindă vreun bec în laborator. Prin ferestrele înalte, boltite, luna lumina suficient pentru a profila clar bancurile de lucru și a transforma echipamentele și instrumentele în siluete amenințătoare.

Vaierele, tipetele și urletele care răzbăteau dinspre nivelul inferior devineau rapid din ce în ce mai intense. Ceva sau – mai probabil – cineva îi agita pe pacienți. Secția de la etajul al patrulea era rezervată pentru cei care sufereau de afecțiuni mintale grave, cei care pierduseră definitiv legătura cu realitatea. În rezervele încuiate își duceau zilele cei pierduți pe vecie în versiunile lor proprii de iad. Unii dintre pacienți sufereau de halucinații, de vedenii pline de violență și de paranoia. Alții se războiau cu monștri îngrozitori pe care doar ei îi puteau vedea.

Nu trecuse mult de când fusese încuiată într-o din tre rezervele ca niște celule din Secția 4 până își dăduse seama că pacienții reprezentau un sistem de alarmă excepțional, mai ales noaptea. Nopțile erau mereu oribile.

Larma chinuitoare făcută de cei condamnați să trăiască aici reverbera de-a lungul scării de piatră. Nu era nimeni care să-i calmeze pe prizonieri. Îngrijitorii de pe secția cu rezerve încuiate erau liberi pe timpul nopții.

Nu putea să mai amâne. Dacă nu evada acum, poate că n-avea să mai aibă vreo altă șansă. Trebuia să lase dosarul aici.

Plecă din ușa biroului și începu să înainteze precaut prin labirintul de bancuri. Își gândise strategia de evadare

până în cele mai mici detaliu, dar decizia de ultim moment de a căuta dosarul și pusese întregul plan în pericol. Trebuia să iașă imediat din laborator, altfel evadarea ei ar fi putut eșua.

Înțial, sanatoriul Rushbrook fusese reședința particulară a unui industriaș bogat și excentric, care plănuise să aibă foarte mulți oaspeți. Rezultatul era un conac gotic de coșmar cu cinci niveluri, holuri interminabile și un turn care găzduia acum laboratorul. Din punctul de vedere al lui Adelaide, singura calitate arhitecturală care îi mai compensa din defecte era că avea mai multe scări măscate discret, care fuseseră gândite pentru un personal de serviciu numeros.

Cele mai multe dintre scările pentru servitori fuseau închise definitiv și blocate cu mult timp în urmă. Altele dispăruseră în urma diferitelor valuri de renovare și redecorare. Dar la câteva dintre ele se mai putea ajunge încă. Iar ea avea cheia de la una dintre aceste scări ră folosite.

Ajunsese pe la jumătatea laboratorului când auzi niște pași precipitați pe trepte care duceau la turn. Cineva urca spre laborator. Si avea să o vadă de cum aprindea lumina.

Nu putea să se ascundă decât în spatele biroului lui Ormsby. Dacă ar fi fost descoperită, ar fi fost un dezastru. Doctorul Gill ar da indicații să fie păzită mult mai bine. Poate că nu avea să mai aibă niciodată vreun prilej să scape de aici.

O siguranță rece străpunse valul de frică. Dacă ar fi fost nevoie, avea să încerce să se lupte ca să scape din sanatoriu. Nu putea – nu voia cu nici un preț – să se întoarcă în rezerva-celulă de la etajul patru. Nici moartă!

Se întoarse iute, scrutând umbrele în căutarea a ceva ce i-ar putea servi drept armă. Cunoștea laboratorul foarte bine pentru că aici o adusese și doctorul Ormsby se hotărâseră să îi administreze o altă doză de drog. În încercarea ei disperată de a se agăta de sănătatea ei mintală prin concentrarea tuturor resurselor

sale asupra unui plan de evadare, memorase fiecare centimetru al laboratorului din turn.

Se duse către cel mai apropiat dulap, deschise ușa fără menajamente și luă două flacoane de sticlă de pe raft. Habar nu avea ce luase în mână – era prea întuneric să descifreze ce scria pe etichete –, dar îl văzuse pe Ormsby luând mai multe substanțe din acesta. Multe erau inflamabile, iar unele foarte acide.

Cu cele două flacoane în mâini, se întoarse în mare grabă în birou. Masa de lucru a lui Ormsby era ordonată și atent aranjată. Era un omuleț agitat care era obsedat de studiul lui de cercetare, dar ordinea era o prioritate pentru el.

Pe lângă accesoriiile de birou obișnuite – telefon, sughativă și călimări – pe birou era încă un alt obiect. Cutia acoperită cu catifea neagră părea făcută pentru a adăposti colecția de bijuterii a unei doamne. Dar Adelaide știa că înăuntru nu erau coliere, inele sau brățări. În cutia acoperită cu catifea se afla o duzină de sticluțe de parfum, din cristal elegant fațetat.

Reușî să ajungă în spatele mesei de lucru cu flacoanele de substanțe chimice tocmai când doctorul Harold Ormsby intră cu pași împleticiți în laboratorul cufundat în întuneric. Din câte putea distinge Adelaide, părea să gâfăie, într-un efort de a trage aer în piept. Nu aprinse lumina.

– Pleacă de lângă mine! tipă ascuțit. Nu mă atinge!

Adelaide auzi și alți pași pe scara de piatră, mersul lent, cumpănat și hotărât al unui animal de pradă aflat pe urmele victimei sale.

Ormsby nu încerca să-și tragă răsuflarea, își dădu seamă Adelaide. Doctorul era într-o stare de panică pură.

Următorul său nu îi răspunse, cel puțin nu verbal. Ghemuită după birou, Adelaide scoase capacele flacoanelor. Mirosurile acre care năvăliră din ele o făcurează să icnească și să-și întoarcă ușor capul. Speră că tipetele pacientilor acopereau sunetele slabe pe care le scosese ea.

Încerca să respire cât mai ușor și mai puțin zgomotos, dar nu era deloc ușor. Pielea îi era acoperită cu o peliculă de transpirație rece ca gheată. Tremura, iar pulsul îi gonea nebunește.

Ormsby tipă din nou, de data aceasta mai tare. Sunetul ascuțit, nefiresc, o afectă pe Adelaide ca un trăsnet. Preț de câteva secunde, se întrebă dacă nu cumva îi oprișe inima.

În clipa următoare, se întrebă dacă nu cumva laboratorul chiar fusese lovit de trăsnet. Un fascicul îngust de foc străpunse întunericul. Privind pe lângă colțul biroului lui Ormsby, urmări cum focul trecu pe lângă ușa biroului.

Țipetele stridente ale lui Ormsby se detașără de cazonica pacienților de la etajul patru, vaierele unui om trimis în iad.

În camera din turn reverberară niște pași în fugă. Urmă zornăitul greu al unui geam spărgându-se. Aerul nopții se scurse în laborator.

Țipetele disperate ale lui Ormsby răsunară în noapte preț de încă o secundă sau două. Modul abrupt în care conteniră spunea foarte multe.

Adelaide încremeni când își dădu seama ce tocmai se întâmplase. Doctorul Harold Ormsby sărise direct prin una dintre ferestrele înalte, boltite. Nimeni nu putea supraviețui unei asemenea căderi.

În bezna din laborator, lumina ca de foc dispără brusc. Adelaide își dădu seama dintr-odată că cineva aprinsese un arzător Bunsen și folosise flacără pentru a-l face pe Ormsby să se arunce pe fereastră. Dar nu avea nici o logică... Evident, fusese îngrozit, dar ea știa una-alta despre bărbatul acesta. Era ușor să și-l închipui-e cerând milă, încercând să-și salveze viața sau ghemu-indu-se într-un colț, dar să sară pe fereastră, știind că asta însemna moarte sigură, nu părea să se potrivească cu firea lui. Pe de altă parte, ea nu era cea mai pricepută la judecat firea oamenilor. Învățase asta pe pielea ei.

Vaierele de la etajul patru deveniră mai puternice. Pacienții simțeau că se întâmplase ceva oribil.

Adelaide auzi o serie de pași rapizi și hotărâți traversând pardoseala de gresie, înspre birou. Prinse bine flacoanele de substanțe chimice și se puse pe așteptat, conștientă că singurul lucru care o proteja acum era larma făcută de pacienții de jos. Cu toate țipetele și strigătele acelea, criminalului i-ar fi fost greu, dacă nu imposibil, să-i audă respirația precipitată.

Intrusul se opri chiar în fața mesei de lucru. Preț de câteva clipe, în cameră apără fasciculul de lumină al unei lanterne. Adelaide se pregătea să lupte pentru a-și salva viața.

Și totuși, intrusul se răsuci și ieși repede din birou, în mare grabă. Câteva secunde mai târziu, pașii i se auziră pe scări.

Vacarmul pacienților agitați se intensifică, după care se mai potoli, dar acum se auzeau mai multe strigăte. Acestea veneau dinspre curtea de sub fereastra spartă. Cineva găsise cadavrul lui Ormsby și striga după ajutoare.

Adelaide așteptă câteva bătăi de inimă, după care se ridică în picioare. Tremura atât de tare încât îi venea greu să-și păstreze echilibrul. Se gândi pentru o clipă să încerce din nou să dea de cheia de la fișet, dar raținea fu cea care câștigă. Evadarea din sanatoriu avea prioritate maximă.

Ridică mâna pentru a-și aranja boneta de asistentă prinsă cu agrafe de părul ei strâns bine în coc. Când privirea îi coborî pe suprafața biroului, văzu că acea casetă cu sticluțe de parfum dispăruse. Intrusul o luase.

Alese unul din cele două flacoane deschise pentru a-folosi ca armă, iar pe celălalt îl lăsă pe birou. Traversă atent laboratorul luminat de lună. Când ajunse la scară, începu să coboare cu pași precauți.

După ce coborî ultima treaptă, se opri în casa scării și aruncă o privire pe după tocul ușii.

Pacienții continuau să urle și să type printre zăbrelele ușilor încuiate, dar culoarul era pustiu. Nu se vedea nici urmă de intrus.

Rezerva ei era în celălalt capăt al unui corridor care se intersecta cu acesta. Pe holul acela nu se afla nici un alt pacient. Mai devreme își aranjase pernele și păturiile pe pat în aşa fel încât să imite conturul unei siluete adormite, dar se părea că acest şiretlic nu fusesese necesar. Larma făcută de ceilalți deținuți și agitația din curte reușeau fără probleme să îi mascheze mișcările. Boneta albă și halatul lung, albastru – elementele bine-cunoscute ale uniformei de asistentă – aveau să ducă treaba la bun sfârșit. Cu ceva noroc, oricine ar fi văzut-o de la distanță avea să presupună că facea parte din personalul spitalului.

Accesul pe vechea scară a servitorilor se făcea printr-o debara aflată de celalătă parte a holului. Adelaide se fușiă dinspre ușa casei scărilor, pregătindu-se să tășnească spre debara, când tipetele pacienților se intensificară din nou, într-un crescendo infernal. Nu avu parte de alt avertismen. Și aşa, de-abia dacă reuși să o salveze.

Se retrase în umbrele de pe casa scării și așteptă. Când tipetele conterină oarecum, se aventură să arunce o privire prin ușă.

Un bărbat cu halat de doctor, o bonetă albă și o mască de chirurg ieși de pe corridorul care ducea la camera ei. În mâna stângă avea caseta acoperită cu catifea neagră. În cea dreaptă ținea strâns o seringă.

Singurul lucru care o salvă de la a fi zărită fu că doctorul cu mască se concentra să meargă cât mai repede pe hol în celalătă direcție. Ieși pe ușile încuiate aflate chiar dincolo de oficiul asistenterelor.

Nu credea că era cu putință să fie mai îngrozită decât în aceste momente, însă imaginea doctorului cu mască ieșind de pe corridorul care ducea la rezerva ei îi trimise încă o undă de spaimă prin tot corpul. Poate că avusese de gând să o omoare și pe ea.

Cu un efort de voință, Adelaide își recăpăta stăpânirea de sine. În mod clar, nu putea să piardă vremea în casa scărilor la nesfârșit. Trebuia să se pună în mișcare, altfel totul era pierdut.

Trase aer adânc în piept, strânse bine flaconul în mâna și tășni cu pași iuți de-a curmezișul holului. Deschise ușa debaralei.

Un chip bărbos se ivi dincolo de gratiile uneia dintre ușile din apropiere. Nebunul se holbă la ea cu ochi sălbatici, ca de pe altă lume.

– Ești o fantomă, nu-i aşa? o întrebă cu un glas răgușit de la tipetele și vaierele necontenite. Era doar o chestiune de timp până ce-aveau să te omoare, la fel ca pe cealaltă.

– La revedere, domnule Hawkins, rosti ea cu blândețe.

– Ai noroc că ai murit. Ți-e mai bine aşa, pentru că poti să pleci de-aici.

– Da, știu.

Se furișă în debara, închise ușa și aprinse becul de deasupra. Ușa scării de serviciu se afla în partea din spate. Era încuiată. Spre extrema ei ușurare, una dintre cheile care îi fuseseră date se potriu în broască.

Până ce ajunse jos, în bucătăria cufundată în întuneric de la parter, în depărtare se auzeau deja sirene. Cineva alertase autoritatele. Sanatoriul se afla la câțiva kilometri în afara micului oraș numit Rushbrook. Poliția și ambulanța aveau să ajungă la fața locului în câteva minute.

Când ieși tiptil din bucătărie, în jur nu era nimeni să o vadă. Băgă o altă cheie în broasca porții greoai din fier forjat pe care intrau și ieșeau mașinile care aprovisionau sanatoriul.

O secundă mai târziu era liberă, mergând cu pași zoriți pe un drumeag brăzdat de făgașe adânci, fără altă sursă de lumină decât razele lunii.

Nu îi părea deloc rău că Ormsby murise, dar decesul lui putea să complice și mai mult situația disperată în care se afla ea. Ar fi fost extrem de ușor ca oamenii

legii să tragă concluzia că pacienta care fugise de la Sanatoriul Rushbrook chiar în noaptea decesului în circumstanțe misterioase al doctorului era, de fapt, o criminală dezaxată.

Trebuia să se îndepărteze cât mai mult de azilul de nebuni înainte ca infirmierii să-și dea seama că nu se mai afla la ea în rezervă.

Își dădu seama că o persoană știa deja că dispăruse – doctorul cu masca de chirurgie care se dusese glonț la rezerva ei, cu seringa în mână.

Voa să o rupă la fugă, dar nu îndrăznea. Dacă era să se împiedice, în întuneric, de vreo piatră sau de vreo creangă ruptă, putea să-și scrântească glezna sau chiar mai râu.

Mașinile cu girofaruri trecu pe lângă ea la scurt timp după aceea. Nimeni nu o văzu, ascunsă după un tuș bogat aflat pe marginea drumeagului.

Ivirea zorilor o găsi pe marginea unei autostrăzi, sperând că cine știe ce șofer în trecere avea să-și facă milă de o asistentă a cărei mașină rămăsese fără benzină în pustiu.

Ridică mâna pentru a-i face semn unui camion. Verigheta de aur de pe degetul ei luci răutăios în lumina cenușie a dimineții.

capitolul 2

Burning Cove, California
Două luni mai târziu

– Ti s-a întors vecinul cel nou, rosti Florence Darley pe un ton scăzut. Luă ibricul de pe mașina de gătit și turnă apa cloicotită peste frunzele din ceainic. Se fac opt zile la rând, în afară de cea de duminică.

Adelaide nu ridică privirea de la balanța mică cu care cântărea un sfert de livră de ceai Calmare.

– Duminica e închis.

– Ceea ce nu face decât să arate că am dreptate. Domnul Truett a devenit un client fidel. Observ că citește ediția de dimineată al Herald, ca de obicei. Mie-n sută că o să comande același lucru – un ceainic din amestecul ăla foarte scump de ceai verde pe care m-ai convins să îl comand de la distribuitorul din San Francisco, fără ză-hăr, fără prăjiturele, fără fursecuri, fără biscuiți.

– Domnul Truett chiar pare un om cu anumite tabieturi, răspunse Adelaide.

Nu adăugă și că preferința vădită a lui Truett de a se ține de un anumit program o ajuta să își dea seama exact ora la care își făcea zilnic plimbarea de dimineată pe plajă. Își făcea apariția mereu la șapte și jumătate. În fiecare zi se plimba exact treizeci de minute. Erau în iunie, astfel că dimineata era adesea ceată, având în vedere anotimpul, dar astă nu-l oprea.

Ea era cea iritată de ceață, își zise ea. Din cauza ei, nu putea să-l întrezărească decât preț de câteva clipe legate în decursul plimbării sale zilnice. Și trebuia să recunoască faptul că ajunse să anticipateze cu placere să-l privească pe Jake Truett diminețile. Poate că era un om tipicar, dar nu se mișca ca o persoană care ținea mortiș la anumite reguli și proceduri. Nu mășlăuia pe nisip ca un pedant, ci mergea pe nisip cu forță fizică lejeră a unei felini de talie mare aflată la vânătoare.

Florence chicoti, cu un aer cunosător.

– Nu cred că vine aici zilnic pentru ceaiul tău fan-tezist. Și nici că ne trece pragul pentru că suntem la modă în ultima vreme. Nu e genul căruia să-i pese nici cât negru sub unghie dacă oamenii de la masa de lângă el sunt cine știe ce vedete sau doar niște gunoieri. Mie intuiția-mi spune că tu ești motivul pentru care domnul Truett al nostru a căpătat obiceiul să ne viziteze.

Adelaide se înroși imediat. Ținea foarte mult la noua ei șefă, ca să nu mai spunem cât de recunoscătoare îi era pentru că o angajase, dar recenta hotărâre a lui

Florence de a face pe peștițoarea îi dădea o anumită stare de stânjenească.

După două luni petrecute în Burning Cove, abia începea să respire mai lejer. Nu fusese inițiată nici o campanie de mari proporții de căutare a unei paciente evadate de la un azil de boli mintale. De fapt, în presă nu apăruse nimic despre evadarea ei în miez de noapte de la Sanatoriul Rushbrook.

Din câte își putea da seama, nu o căuta nimeni. Și totuși, nu era încă pregătită să-și asume riscul de a-și da întâlniri. Cel puțin asta își spunea zi de zi, când Jake Truett intra în ceainărie cu o servietă din piele în mână, se aşeza la aceeași masă și comanda ceai verde, fără ză-hăr, fără prăjiturele, fără fursecuri și fără biscuiți.

Florence avea cu totul alte gânduri. Era o femeie durdulie, bine proporționată, de aproape șaptezeci de ani. Deschisese ceainăria în urmă cu aproximativ zece ani, chiar după crahul economic, și reușise cumva să o mențină pe linia de plutire chiar și în cele mai negre timpuri.

Ceainăria supraviețuise pentru că orașul exclusivist Burning Cove era un refugiu pentru vedete și bogătași, două categorii care erau în mare parte puse la adăpost față de dezastrul financiar care zguduise restul țării din temelii. Cu toate acestea, chiar și într-o comunitate atât de bogată, trebuia să ai tările de caracter și simț de afaceri ca să reușești să ai profit. Florence avea aceste două calități, în cantități generoase chiar. Adelaide învăța multe de la ea.

Pe lângă faptul că angajase o chelneriță fără experiență și fără recomandări, Florence o ajutase să-și găsească o locuință ieftină, o căsuță aflată pe faleza de deasupra plajei Crescent. Când Adelaide îi explicase că nu avea cum să achite în avans chiria pe prima lună, Florence dăduse din mână, ca și cum ar fi înălțat fizic această problemă. „Nu-ți face griji, rezolv eu și poți să-mi dai banii mai târziu. Am așa o bănuială că o să-ți câștigi traiul.“

Adelaide era încântată că începuse, într-adevăr, să-și câștige traiul. Își dorea cu ardoare să-și achite datoria. Când sugerase să înceapă să creeze și să pună la vânzare la Refresh ceaiuri și infuzii de plante specializate, Florence avusese ceva îndoielii, dar fusese de acord să permită lansarea acestui experiment. În nici o lună, Ceainăria Refresh, care avusese parte de o clientelă modestă, dar constantă, de-a lungul anilor, a trecut la un cu totul alt nivel de prosperitate.

În ultima vreme, câțiva dintre vedetele, personajele mondene și magnații care preferau Burning Cove ca loc de vacanță și distraçõesii începuseră să solicite amestecuri speciale de plante pentru anumite nevoi personale. De câteva săptămâni, Adelaide realizase ceaiuri și amestecuri de plante pentru infuzii gândite pentru tratarea unei game variate de probleme – insomnie, anxietate sau lipsă de energie. Unul dintre ceaiurile ei cele mai solicitate era unul pe care-l crease pentru atenuarea simptomelor mahmurelii – o problemă frecventă pentru personajele hollywoodiene care de multe ori chefiau până în zori de zi.

Vânzările crescuseră într-atât încât Florence lua în considerare angajarea încă unei chelnerițe, astfel încât Adelaide să se poată concentra asupra realizării și ambalării amestecurilor speciale.

Toate acestea îi îngreunau și mai mult sarcina de a găsi preteze pentru faptul că nu arăta nici un interes în privința unui mascul care părea să fie singur și numai bun de însurătoare. Jake Truett nu purta verighetă, dar Adelaide își aminti cu un efort conștient că asta nu însemna mare lucru. Nici ea nu purta verighetă.

Umplu punguța de mici dimensiuni cu sfertul de livră de amestec de ceai Calmare pe care tocmai îl cântărise.

– Chiar nu cred că pe domnul Truett îl interesează persoana mea, Flo. Suntem foarte diferenți. El e un om de afaceri bogat care a călătorit prin toată lumea. Eu sunt chelneriță într-o ceainărie. N-am ieșit niciodată